

KIS TÜKÖR

A RÉVKOMÁROMI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ HIVATALOS LAPJA

„Az igazak emlékezete áldott”

Péld. 10/7

Négy év telt el azóta, hogy gyülekezetünk 2000 télutóján boldog büszkeséggel ünnepelte Jókai Mór születésének 175. évfordulóját. A Dunáról idén is fúj már a tavaszi szél, közeledik az illatos május, amikor a komáromi sziget egy óriási fehér és rózsaszín foltnak tűnik a sok virágzó fától, és csak úgy zeng köztük a madárénekek. Ebben az évben a szép május ötödik napján emlékezünk Jókai Mór halálának századik évfordulójára. 1904. május 5-én távozott az élők sorából egy kék szemű finom lelkű ember, aki tele volt gyöngédséggel és érzékenységgel, aki haragot nem érzett senki ellen, a bosszút nem ismerte. Lelke olyan volt, mint egy sima tó, hullámaint szabad szemmel észre nem vehette senki, pedig bizonyára mozgott az, és gyűrűzött. Többek között ebben is példa lehet a ma emberének. Ő az az író, akire kegyelettel gondol a magyar nemzet, emléket tisztelben tartja az egész művelt világ, a komáromi ember pedig hálás szívvel köszöni az Istennek, hogy adta őt nekünk, és hogy bölcsője éppen itt ringott.

Három olyan tavaszi eseménnyel emlékezünk rá ez évforduló alkalmából, melyek közül mindegyik nagy jelentőségű volt egész nemzetünk számára.

Az első 1948. március 15-e, amikor délután a Nemzeti Múzeum előtt már gyülekezett a sokaság, lépcsőin ott állt Jókai, Petőfi, Irinyi, Irányi, Vasvári, Egressy. Jókai ennek a napnak az estéjén ismerte meg a legszebb Gertrúdiszt Magyarországnak

– Laborfalvi Rózát. Csodálatos nap volt.

46 évvel később, 1894. március 20-án meghalt Turinban Kossuth Lajos. Elmentek érte, hazahozták. Budapestre sereglett szinte az egész ország, hogy fogadja kormányzóját. A temetés csak napok múlva történt meg a Nemzeti Múzeumból. Itt is Jókai Mór volt az egyik szónok. Ott állt a koporsó fejenél, és felhangzott szelíden csengő hangja. Beszéde végén hátrább lépett a tömeg közé,

hogy soha többé már ne kerüljön előtérbe, csak még egy-etlenegyszer ezen a helyen – abban a helyzetben, amelyben most Kossuth Lajos volt.

A harmadik dátum 1904. május 9. Szürke tavaszi délután, a felhők mögött bujkáló nap fényének részint jelenlétében, részint távollétében volt Jókai Mór temetése a Nemzeti Múzeum előcsarnokából. Koporsója ott állt, ahol Kossuthé 10 évvel ezelőtt. Nagy temetés volt, aminőt csak magyarok tudnak rendezni legnagyobbjaiknak. A szónoklatok hosszú sora után a piros-fehér-zöld selyemtakaróval borított koporsót üveges gyászhintóra tették, és megindult több tízezres tömeg a temető felé. A koporsót kísérő kocsin 329 koszorú volt. Hat óra tájban ért a halottas menet a Kerepesi temetőbe, és itt Tuba János, Komárom országgyűlési képviselője a szülőváros nevében búcsúzott el Jókaitól.

Idézzük fel most jelentős részét

A tartalomból:

2. oldal:

Óhaj lesz, vagy csak sóhaj...

3. oldal:

Az éneklés fontossága

4. oldal:

Ünnepelt a Lepramisszió

5. oldal:

V. Szarka Erzsébet képeiről

6. oldal:

Eseménynaptár

7. oldal:

Statisztika

8. oldal:

Eklézsiánk multjából

ennek a beszédnek. Jó, ha a mai komáromi emberek zöme ismeri, mit jelentett Jókai a száz éve élő őseinknek.

„Szülőfölded van itt haló poraidnál. Búcsút venni jöttünk. Életednek reggelén Komárom köszöntött az első Isten hozott-tal, illő, hogy Komárom mondja az utolsó Isten hozzád-ot is, midőn pihenni a sírok éjjelére térsz. Elsők voltunk az örvendezők között ringó bölcsőd körül, és most sírodnál a gyászolók között utolsó vagyunk... Miénknek vallottunk, a miénk is voltál, világot hódító komáromi fiú!... Komárom adott a világnak téged, és te egy világot adtál nekünk cserébe, melyet, eget vívó fantáziád a hősök ezreivel népesített be; és e tündérország központjává szülővárosodat, Komáromnak rom- és di-

folytatás a 3. oldalon

Kihez mehetnék, ki tudna rajtam segíteni? Ki volna az közöttünk, akiből sosem törtek fel ezek a kérdések? Így kiált – olykor talán szavak nélkül - a gyermek, a mindennapi élet gondjaitól megrokkadt szülő és az oly sokat próbált nagyszülő. Nincs olyan generáció, melynek ne volna szüksége a támogatásra, a megértésre.

Micsoda nagyszerű dolog, ha a családon belül számíthatunk egymásra. Vajon adtunk-e már hálát a mi Atyánknak ezért?

Hány élet éppen azért megy tönkre, mert bele-rokkan a magányosságba, elhagyotttá. S hány beteg, idős ajkáról tör fel a kétségbeesés, az aggodalom, hiszen még a legalapvetőbb dolgokat is olyan nehéz elintézni.

Szomorú, sajnálatos, hogy így kell lennie - talán így sóhajt fel a Kedves Olvasó -, de ugyan mit tehetnék, hiszen magam sem vagyok már fiatal, nekem is itt a családom, rohanok, gyenge vagyok, nem én leszek az, aki ezen változtat!

Mi, keresztyének éppen ilyenkor mutathatjuk meg, adhatjuk tovább azt, amit Istentől kaptunk; a másikkhoz való odafordulásunkban. Számos lehetőségünk van, talán ép a közvetlen környezetünkben arra, hogy ezt a szolgálatot, a diakóniát gyakoroljuk.

Tulajdonképpen mi is a diakónia?

Az Ap.Csel 6 leírásából tudhatjuk, hogy a 12 tanítvány összehívatta a gyülekezet tagjait, és ezt mondták nekik: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába, mi pedig

megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.”

Kezdetben tehát az asztal körüli szolgálatot jelentette. Gondot viseltek továbbá a szegényekre, az özvegyekre; részt vállaltak anyagi terheikből is.

Lépjünk ki a múltból, és tekintsünk a jelenre!

ÓHAJ LESZ, VAGY CSAK SÓHAJ MARAD ...?

Nemcsak az akkori keresztyéneknek adatott meg ez a lehetőség, hanem nekünk, ma élő keresztyéneknek is, akik itt, ebben a városban forgolódunk. Ennek a küldetésnek az örömeit és gondjait, nehézségeit élem át, mint diakóniai segédlelkész az otthonokban élő idősök között 2003 októberétől. Nt. Fekésházy Gyula hűségesen végzett szolgálatát vehettem át. Három otthonban végezhetem a lelkesi szolgálatot. Legtöbb időmet a Náruc otthonban töltöm. Így lehetek részesévé a lakók örömeinek, bánatának. Van bibliaóra minden szerdán, és vasárnap délelőttönként istentisztelet. Nagy segítségünk, hogy rendelkezésünkre állhat egy imaterem. Ebben az otthonban három helyen tartunk istentiszteletet.

Mivel különböző felekezetű emberekből alakult ez a közösség, meg kell találnunk annak a módját, hogy együtt tudjuk dicsőíteni az Istent. Ennek egyik lehetősége, hogy tanulunk néhány új éneket. Szlovák testvérek is vannak közöttünk. A velük való foglalkozásban nagy segítségemre van egy szlovák nyelvű áhitatos könyv.

Különös látni, hogy a régi énekekre, imádságokra elesettséjük ellenére is emlékeznek ezek az emberek.

Fontos szerepe van a

közös éneklésnek, imádságnak a kórházi lelkigondozásban is. Örömmel veszszük azt is, hogy gyülekezetünkben néhányan részt vesznek alkalmainkon. Nemcsak jól eső érzés, hanem nagy segítség is, hogy az Élő Víz Alapítvány tagjai besegítenek ebbe a szolgálatba azzal, hogy az

istentiszteleteken való éneklésünkkel, látogatásaikkal buzdítják az otthonok lakóit. Különösen fontos ez az Ispotály utcai otthonban, ahol gyülekezetünk egykor aktív tagjait is felkeresik, erősítik, valamint az Oázisban, ahol sokan már nagyon megtörték, elgyengültek.

Nem mindig könnyű természetesen a bezártságukból, elkeseredettségükből kimozdítani az időseket, de gyülekezetünk néhány tagjának segítségével olykor sikerül.

Köszönthetjük gyülekezetünk ifjait is, akik éneklésükkel, ajándékaikkal nemcsak néhány kellemes percet szereztek nekünk, hanem maradandó lelki élményt is.

Február utolsó vasárnapján nt. Kálmán Szabolcs, a CJTA előadója hirdette nálunk az Igét.

Hogy az itt eltöltött napok színesebbé váljanak, szeretnénk különböző közösségi alkalmakat szervezni. Ehhez kérnénk gyülekezetünk segítségét. Örülünk, ha valaki szép versekkel, énekekkel, fényképekkel, régi filmekkel gazdagítana bennünket. A közeljövőben várjuk Szabó Terézia előadását, s fényképeinek megtekintését, valamint a teológusok irodalmi délutánját.

Elofvastuk ezt a néhány sort. Talán mi magunk is ismerünk ilyen magára

hagyott fiatalokat, csödbe ment, alkoholba menekült férfiakat, asszonyokat, szétesett családokat, idős, öreg betegeket, akiknek arca esetleg elénk tárult e pár perc alatt, de ahogy továbblapozunk, már el is felejtjük őket. Milyen jó lenne, ha nem így történe. Ha ma el tudnánk azon gondolkodni, hogy mi az, amiben mi magunk is tudnánk segíteni ezeknek a társainknak.

Talán nem is kellene olyan messzire mennünk...

Isten adjon mindnyájunknak nyitott szemeket, halló füleket és irgalmas szívet a Tőle kapott szolgálatunk betöltéséhez.

*Kudrna Mária
diakóniai segédlelkész*

BÚCSÚ

Csillag vótál te
Mely ékesen fénylett,
Tavaszi napsugár,
Mely lassan melegített.

Hűsítő szellője
Perzselő nyaraknak,
Bővizű forrás a
Mégfáradottaknak.

Gyámoltál árvákat,
Szegényt s elesettet,
Nem kímélve erőd
Atdad az életet.

Életed, akárcsak
Gazdagon termő fa,
Mely a gyümölcsseit
Bő kézzel osztotta.

Szemeid mindenkor
A keresztre szegezted,
S Jézus szolgájaként
Élted az életet.

Lélek által élted
Napjait idődnék,
Bizonyosságát adva
Szüntelenül ennek.

Most mennyei otthon
Az örök hajlékod,
Hol Urunk Istenünk
Örökké szolgálod.

E vers soraival búcsúozom
testvéremtől, Acsai Irma
nénitől.

Hozákné Bedecs Erzsébet

ROVATFIGYELŐ: Az éneklés fontossága

Most, a bőjtői időszakban énekeink is segítenek bennünket a húsvétra való felkészülésben.

Ezek közül egyik a 179. dicséret: „A bűnből hozzád sietek...” Ezt az énekünket a 166. dicséret dallamára énekeljük. Kevés az a gyülekezet, amelyik énekl. Inkább a 180. bűnbánati fohászkodás a használatosabb, és mindannyiunk számára ismertebb: „A töredelmes szívet, Te, Uram, szereted”, ezt a 341. dicséret dallamára énekeljük. Érdekesége, hogy erre a dallamra épül Bachnak a Máté passiója is. Lengyel József ezt az éneket a Zsolt. 51:19 ihletésére írta.

A 205. számú: „Ne szállj perbe énvelem...” a legnépszerűbb bűnbánati énekünk egyike, az 51. zsoltár szabad átdolgozása. Dallamára énekeljük az „Idvességünk, váltás-gunk...” kezdetű 442. úrvacsorai dicséretet., melyet Tompa Mihály írt arra acélra, hogy a konfirmáció alkalmával először úrvacsorázó növendékek énekeljék. Ezt a kedves szokást Tompa Mihály csak a saját gyülekezetében, Hanván vezette be, később más gömöri gyülekezetekben is elterjedt. A 206. számú bűnbánati ének Rüdél Márton (kb.1550–1618) weimari evangélikus lelkész szerzeménye. Magyarul 1691 óta használatos. „Én Istenem, sok nagy bűnöm lelkemet szorongatják...” Énekeskönyvünk egyik legszebb bűnbánati éneke, jó példája annak, hogy milyen legyen a tökéletesen átplántált idegen eredetű versszöveg.

Nánássy Ildikó

FIGYELMET ÉRDEME!

A 2004/2005-ös iskolai évtől kezdve az alapiskolák 1. osztályától kötelezően választható tantárgy lesz a **hitoktatás**. Sőt mi több, az óvodákban is van lehetőség a gyermekekkel való foglalkozásra.

Mindenképpen nagy kegyeleme Istennek, hogy nagyon széles utat nyit a gyermekekhez egy olyan időben, amikor a világ sok csábítása és egyben hiábavalósága szinte elborít mindent, s a gyermekek ezek között nőnek fel. De a Krisztus evangéliuma felragyoghat a legkisebbek között is, és előkészítheti a gyermekek számára egy szentebb, tisztább, értékekben gazdagabb élet útját.

Ezért vagyunk felettébb hálásak Istennek.

A **temető ügye** már régóta foglalkoztatja nemcsak egyházunk tagjait, hanem városunk lakosait is. Hosszú, meddő tárgyalások után városunk jelenlegi vezetőségével egyeztetve lassan kibontakozni látszott egy megfelelő megoldás az egyházi tulajdonban lévő temetők üzemeltetésével kapcsolatban, mikor az utolsó tárgyalás alkalmával a római katolikus egyház képviselője váratlanul bejelentette, hogy 20 évre bérleti szerződést kötöttek a Brigetio vállalattal a temetőgondnokságot illetően.

Ez nagyon kellemetlen helyzetet teremtett, mivel a város vezetősége az egyházak által kezdeményezett tárgyalástól elállt, és egyházközségünk a probléma megoldása terén magára maradt. De Istennek legyen hála, hogy csaknem 3 hónapos fontolgatás után a Boldi-céggel köthettünk szerződést előreláthatólag 2004. április

Az igazak emlékezete áldott”

Péld. 10/7

befejezés az 1 oldalról

csőséglakta ősi földjét tetted, hova nemcsak a gyermek- és ifjúkori emlékek varázsa vonzotta lelkedet, hanem ahol később is nagy szellemed oly gyakran és oly szívesen időzött. Halhatatlanná lett városunk általad. Elpusztulhat, elsöpörheti a föld színéről forgó viszontagságok vihara, de emléket időtlen időkig megőrzik dicső műveid és halhatatlan emlékezed... Második édesanyád: szülővárosod mély gyászba öltözött. Az arany ember szeméből könnyek árja csordul, a tengerszemű hölgy özvegyi fátyolt öltött, elátkozott családként sírunk és kesergünk, mert lehullott a mi fejünknek koronája!... A nemzet büszkesége, a nemzet szemefénye voltál, és ime most – a nemzet halottja vagy... Poraidat Budapest: az ország szíve őrzi, de neved, emléked az egész világ zárta és őrzi szívében!... Szülővárosodból, szülőházad földjéből hoztunk magunkkal néhány porszemet. Hadd vegyüljön össze a bölcsöd ringató édes anyai föld sírod göröngyével, s tegye szebbé, édesebbé síri álmodat, s ölelkezzék majd hamvadó poraiddal... Örök büszkeségünk, fényes dicsőségünk, világokat hódító diadalmi utadból pihenni e sírba tért komáromi fiú: Jókai Mór, Isten veled, Isten veled!”

Tuba János beszédének végeztével a komáromi földet beszórták a nyitott sírba, és Csóka Józsi komáromi cigányprímás zenekara eljátszotta Jókai kedvenc nótáit. Aztán a koporsót betakarták földdel.

...Én láttam az utolsó

Útad, mikor egy enyhe májusi estén

Egy ország kísért diadalmenetben.

S amint reád csöndes hant domborult,

Az ég alatt és a rögök fölött

Megszólt halkán a fülmüle.

(Juhász Gyula sorai)

Irodalom: Mikszáth Kálmán: Jókai Mór élete és kora

Szénássy Zoltán: Jókai nyomában

l-től a temető gondozására, a temetések szervezésére és az ezzel kapcsolatos teendők végzésére. A református temetéseket már addig is a református temetőben kell intézni.

Gyülekezetünk presbitériuma a 2004. január 29-én tartott évzáró presbiteri gyűlésen határozatba foglalta, hogy minden, gyülekezetünkben **megkeresztelt gyermek mellé egy presbitert**, pópresbitert vagy gyülekezeti tagot állítunk, akinek a feladata az lesz, hogy tartsa a kapcsolatot a kisgyermek szüleiével s majd a gyermekkel. Ezáltal remélhetőleg a keresztség jelentőségét is emeljük, de feltétlenül bizonyítjuk azt, hogy a gyülekezet komolyan veszi felelősségvállalását, amelyet a keresztlő alkalmával fogadalomtétel formájában is kinyilvánít. Ez nem keresztszülői feladat, hanem az egyháztag gyülekezetben betöltött szolgálatának része. Ha komolyan vesszük keresztyénségünket, akkor felelősséggel tartozunk egymásért. Gyakoroljuk ezt bátran, hittel, és szeretettel!

Beszámoló gyülekezetünk lepramissziós ünnepéről

Az elesetteknek való szolgálat, amely Isten dicsőségére történik, felemeli az emberi lelket, áldott örömmel tölti be. Csodálatos, hogy a mindenható Isten bennünket, porszemnyi teremtményeit felhasznál terve megvalósításához.

Isten kegyelméből egyházainkra bízta a leprások ügyét, és a lepramisszió szolgálatát gyülekezetünkben helyezte el. Krisztus iránti szeretetünk cselekvő szeretetté vált, és ezáltal egy lánczeme lehetünk az egész világra kiterjedő szeretetszolgálatnak. Ez azonban nemcsak azok munkája, akik összegyűjtik a küldeményeket, és szervezik a munkát, hanem azoké is, akik támogatásukkal bekapcsolódnak ebbe a folyamatba. Munkánkat anyagiakkal és tárgyi adományokkal, felekezeti és nemzetiségi hovatartozás nélkül támogatják mindazok, akiket erre Isten indít.

Gyülekezetünkben a lepramisszió szolgálata 1991-ben indult, dr. Dobos Károly nagytiszteletű úr, a magyarországi lepramisszió vezető-

jének készséges közbenjárásával. Az ezt megelőző időben újjraalakuló Protestáns Nőegylet tagjai közül vált ki az a lelkes 17 tagú csoport, amelynek tagjai felajánlották szívük szeretetét és kezük munkáját. Időskor, betegségek miatt a jelenben ez a létszám csökkent, de az Isten kegyelméből mindig vannak, akik bekapcsolódnak ebbe a szolgálatba. Az ezen a területen dolgozók erejüket és idejüket odaszánják az Isten oltárára, szívük és kezük melegét elküldik csomagok formájában a számukra ismeretlen betegeknek. Isten elhívta a szolgálatba azokat is, akik kötszereket készítenek, vagy négyzeteket kötnek és varrnak össze takaróknak, hogy leprától megcsonkított emberi testeket takarjanak be velük.

Urunk áldó kezét ott tartja szolgálatunk felett, kegyelme és bölcsessége útján vezérli munkánkat. Ajtót nyitott szolgálatunknak Nepálba, Laoszba, Észtországba, Ukrajnába, Romániába és Oroszország területén 3 leprakórházba. Ebben az évben pedig Kazah-

sztánba, hogy ott is segítsünk.

Mindennek rendelt ideje van – szól az ismerős Ige üzenete. Isten megengedte kegyelméből, hogy legyen ideje az ünneplésnek, az emlékezésnek a gyülekezetünkben is. Mert van mire és kire emlékeznünk. Istenünk jótetszése nyugodott azon is, hogy 130 évvel ezelőtt megalakuljon a Nemzetközi Keresztény Lepramisszió, és megkezdje szolgálatát a világ leprásai között. Ma már 32 országban vannak munkatársai. A misszió célja és kötelessége, hogy szolgáljon az utolsó leprásnak is. Az ENSZ egészségügyi szervezete január utolsó vasárnapját a Leprások Világnapjának jelölte ki, hogy ezen a napon

világszerte megemlékezzenek a leprában szenvedő betegekről. Ezt tettük mi is január 25-én, a délelőtti istentisztelet keretében.

Az Ige üzenetével püspökhelyettesünk, ft. Fazekas László lelkipásztor szolgált, Márk 10: 35-45 alapján. Felhívta figyelmünket a krisztusi lelkülettel végzett igazi szolgálat fontosságára:

„De nem így lesz közöttetek, hanem aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok. És aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgálja legyen.” (Mk.10,43-44) Az igehirdetés után Bach két zeneműve hangzott el Fekete Vince és felesége tolmácsolásában. Ezt köve-

folytatás a 7. oldalon

Gondolatok egy találkozóról

2004. február 15-én került sor a nyári csendeshét résztvevőinek találkozójára, mely a 10 órai istentisztelettel kezdődött. Az ígét Csákány Tamás, budapesti pasaréti gyülekezet beosztott lelkésze hirdette, aki szintén résztvevője volt a nyári alkalomnak.

Igehirdetése a 2 Tim 1,6-7 re épült. Ennek tükrében magyarázta el a szolgálat jelentőségét a világban. Isten minden embernek (hívének?) személyre szabott feladatot ad. Együtt kell építenünk az Isten országát, továbbvinni az örömhírt, hogy Jézus Krisztus az Úr, a mi szabadítónk. Ezzel embereket menthetünk meg az örök kárhozattól. Ideje feltennünk a kérdést: Mi a helyünkön vagyunk-e? Élünk-e a szolgálat lehetőségével?

„Gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát”...– hívja fel a figyelmet a Biblia. Ne féljünk az akadályoktól, nehézségektől! Isten erőt ad, leveszi gondjainkat, félelmeinket a válunkról. Egy dolgot azonban még ne felejtünk el! Ezek a szolgálatok csak akkor eredményesek, ha szívvel-lellekkel végezzük őket.

Az istentisztelet után szeretetvendégség és beszélgetés (melyet rövid áhítat, gondolatébresztés nyitott meg) következett gyülekezetünk tanácstermében. Több gyülekezetből érkeztek vendégek: Alistál, Hetény, Marcelháza, Szentpéter, Érsekújvár, Nagyd, Kassa. Negyvenen tudtak eleget tenni a meghívásnak.

Ennek a találkozáson a célja az volt, hogy egymással újra közösségben legyünk, még közelebbi kapcsolatba kerüljünk. Elmesélje ki-ki személyes tapasztalatait, bizonygatótételét, a vele történeteket a nyári alkalom óta. Kinek milyen erőt adott a csendes hét a szolgálattelvéshez, ki hogyan éli meg azóta mindennapjait. Jó volt hallani, hogy Isten mennyire tud bennünk munkálkodni, mennyi feladatot, szolgálatot elbírnunk végezni, lelkileg mennyire fel tudunk tölteni egy-egy csendeshét után.

A kötetlen beszélgetés alkalmat nyújtott arra is, hogy mindenki elmondja, milyen útravalót hozott magával, mennyi ereje volt az egyes szolgálat elvégzéséhez, akár betegágy mel-

folytatás az 5. oldalon

SZÍNEK ÉS ÉVEK

Vavrikné Szarka Erzsébet festőművész 80. születésnapja alkalmából szervezett életmű kiállítás tekinthető meg a Duna Mente Múzeumban, a Nádor

utcai főépületben.

Egy kedves barátom várt rám, hogy beszámoljak Erzsike néninél tett látogatásomról. Fürkészve leste a benyomásokat, amelyek tükrözédkedhetnek az arcomon. Talán félmondat is elég lett volna, hogy értsse, érezze a kétórás beszélgetés hangulatát. Csak ennyit tudtam mondani: Ezt emészteni kell... Az igazat, még ha szép is, emészteni kell.

Sok igazság belefért ebbe a 120 percbe. Nyolc évtized letisztult, közreadható tapasztalata.

A mindig előretekintő ember vitalitása. A kortól független nőieség bája. A minden szépért: a színekért, a dalamért Istennek hálát adó ember örök alázata. A kincseit akár öröklöttek, akár gyűjtöttek, akár láthatóak, akár lelkiek értékelő ember gazdagsága.

A jelent, a pillanatot is kiaknázó ember lesben állása. Az adni akarás önzetlensége.

És ez mind, mind benne van a képeiben is. Azt mondja, csak a szépet festi meg. A múltó láthatót. A pillanat varázsát. Egy napfelkete hat különböző fázisát. A múltó és mégis teljességre törekvőt: ahogyan a Nap a zenit felé igyekezve közel hozza a tájat. Mikor nem siratja a virradat szépségét, hanem előre lánghol a delelés csodájáért. Akár a mindig előre néző ember.

S hogy mit fest meg?

„A szülőföld szeretete és életöröm árad ezekről a képekről, nemcsak a májusi színekben ragyogó, kölyközöld ligetekről és a tavasi gabonaföldekről, de a felhős égről és a kopár fákról is alkotójuk opzimizmusa sugárzik. Gondterhelt, borús, optimista világunkba reményt és napfényt hoznak Vavrikné Szarka Erzsébet képei.“ Dr. Juhász László (író): A Szabad Európa Rádióban elhangzott beszéde. 1990. december
S hogy hogyan fest?

„Szarka Erzsébet soha nem utazott, nem járta a világot vázlatkönyve, rajeszközei, festéke nélkül. Dolgozott színnel, tussal, ceruzával, zsírkrétával, de temperával és olajjal is. Természetesen nem másolja szolgálai a tájat, a modellt. Átkölti a maga művészi érzékenységgel, de soha nem torzít, nem hamisít, minden a helyén marad, és mégsem másolat, fénykép, hanem művészi alkotás.“ Dr. András Mária: Nyitó beszéd az 1994. szeptember 22-i pozsonyi tárlaton.

S merre indítana bennünket, önmagát is lehagyó túlpörgetett generációt?

„Csöpögtes a gyermekeid szemébe színeket, fülébe ültess dallamot, s add a kezükbe az alkotás, a munka örömét.“ Szakmai minősítésben nem vagyok kompetens, ezért ez az írás riportnak indult. Mégis sokkal több lett belőle. Találkozás. A vásznakról, a tájképek hullámszó mozdulatlanságából, a csendéletek harmóniájából egy Ember köszönt rám. Örömeivel, s írnam a megszokottat, hogy bánataival de azokról szó sem volt, csak az életigenlés irigylésre méltó csodájáról.

Arra gondoltam, ezt az életlátást receptre kellene kiírni sok életunt, maga körül pörgő fiatalnak, és kevésbé fiatalnak. Legalább, amíg mód van rá ...a kiállításán keresztül. Nézzük meg! Érdemes.

Erzsike néni mottója lehet a talentumaival sáfarkodó, Istennek a teremtettségért hálát adó mindenkori emberé.

Akár az enyém is. Akár a Tiéd is. Mindannyiunké.

„Ha későn, ha csonkán, ha senkinek írjad!“

Arany János: Vojtina ars poetikája
Isten éltesse, Erzsike néni!

F.Zs.

Gondolatok egy találkozásról

befejezés a 4. oldalról

lett, haldoklónak tett bizonyágtételnél, cigánymisszionál, gyermekekkel való foglalkozáskor, iskola vezetésénél, akár a családon belüli tevékenységénél.

Gondolataimat személyes élményeim, bizonyágtételemmel zárom.

A nyári csendeshétre testileg-lelkileg elfáradva érkeztem. Az egész évi munkám a gyermekekkel nagyon elfárasztott, igénybe vett. A hét végére lelkileg megerősödtem ugyan, de megvallom, társaimmal együtt szeretünk volna még ott maradni a biztonságban olyanok közt, akik megértenek, nem nevetnek ki, elidőzni Isten közelségében. Aztán eszünkbe jutott, hogy csak úgy építhetjük az Isten országát, ha „lemegyünk a hegyről”, mint a tanítványok; ha nem bújunk el, a személyre szabott feladatainkat félelem nélkül elvégezzük. Ez adott erőt nekem is, hogy szeptemberben újult erővel térjek vissza a gyermekekhez, tanítsam akár 3 iskolában is, hogy Jézus Krisztus a mi megváltónk, szabadítónk. A héten kapott íge, és útravaló segített nekem a családi terhek elviselésében is. De erőm lassan ismét gyengül, és alig várom, hogy a nyáron ismét elmehessek erre az alkalomra (remélem az Úr segítségével sikerül megint megszervezni), hogy újra és újra megerősödhessenek a hitben, és felvértezhessem magam a világ akadályai, nehézségeivel szemben.

Kedves testvéreim a hitben, biztatok hát mindenkit lelki épülésünk érdekében, ne hagyjuk ki a számunkra Isten által készített alkalmakat, akár bibliaóra az, akár különféle találkozások vagy csendeshét Isten közelségében.

Anyalai Emese

Az elmúlt hónapok eseményei

Január 18 - 25.

Megtartottuk az ökumenikus imahét alkalmait. A hét vezéregéje. Jézus boldogmondásai voltak. Az alkalmakon vendégül láthattuk Csonka Igort, a baptista gyülekezet prédikátorát, valamint a római kat. káplánt, Huttár Márkot is. Sajnálatos volt a gyér érdeklődés. Talán az imaéletünk laposodott el, vagy belefáradtunk az egységért vívott kilátástalannak tűnő harcba?

Január 25.

Lepramissziós vasárnapot tartottunk. Az istentisztelet perselypénzét szokás szerint a leprában szenvedő betegek megsegítésére ajánlottuk fel.

Január 27.

Nőegyletünk tartotta havi rendes összejövetelét. Szép alkalom volt, melyen Szabóné Csekei Tímea tartott művészettörténeti előadást. Láthattuk és hallhattuk, hogy hogyan szolgáltak a középkori oltárképek a tanulatlan, olvasni nem tudó nép bibliájául. Köszönjük Oláh Imrénének, nőegyletünk elnökének, hogy alkalomról, alkalomra gondoskodik előadókról, akik a kultúra különböző területeire kalauzolnak bennünket.

Január 29.

Évzáró presbiteri gyűlést tartottunk, melyen sorra vettük az elmúlt év gyülekezeti alkalmait és rendezvényeit. A presbitérium elfogadta az Egyetemes Egyház új formanyomtatványát az évi költségvetésre. Az együttlét szeretetvendégséggel zárult.

Február 15.

A nyári csendeshét résztvevői számára szerveztünk egész napos találkozót.

Február 19.

Az esti istentisztelet után presbiteri bibliaóra volt. Nagy szükség van a gyülekezet vezetőségének megerősödésére és összekovácsolódására.

Február 21.

Ezt a szombat délutánt együtt töltötték ifjaink a nőegylet

tagjaival, amikor vendégül látták Csukás Lászlót, aki elkötelezett természetbarátként szeretettel beszélt a vízfelszín alatti világ rejtelméről. Videofilmet mutatott be Csallóköz vizeiről s annak faunájáról.

Március 5.

Az évi Nemzetközi Női Imanapot az evangélikus testvérek templomában tartottuk. Képviselettel magát városunk minden történelmi felekezete. A liturgia idei összeállítását a panamai nők vállalták magukra. A kijelölt Igék egymást kiegészítő volta is bizonyította, hogy imádkozva, a Lélek vezetése alatt tették ezt.

Március 14.

Szolgálattevők csendesnapját tartottuk meg. Megszólítottuk a kazettaszolgálatban dolgozókat, a Kis Tükör kiadásában segítőket, a házi bibliaórák és a gyermekistentiszteletek vezetőit. A szolgálat fontosságát hangsúlyozta dr. Kálmán Szabolcs a CJTA előadója. A beszélgetés után az esti istentiszteleten szintén ő szolgált. A szeretetvendégség jó alkalom volt arra, hogy személyes beszélgetések alakuljanak ki.

KERESZTSÉGBEN RÉSZESÜLTEK:

Január

Mátyás – Bóday Árpád róm. kat. mérnök-genetikus és Ulrichová Šárka cseh evangélikus vegyész-mérnök gyermeke

Beáta – JUDr. Kovarčík János róm. kat. jogász és

Mgr. Bóday Zsuzsanna róm. kat. tanárnő gyermeke

Balázs – Szalay András református zenepedagógus és Nagy Cecília református pedagógus gyermeke

Csenge – Korpás Péter református mérnök és Rusznyák Renáta református közgazdász gyermeke

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbenem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.“ (Ján.15:5)

HITVALLÁST TETTEK:

December

Borovicza Hajnalka – 25 éves, Jády Adrianna – 36 éves, Koncz Ákos – 28 éves, Kucsora Zsuzsanna – 38 éves, Ponty Tamás – 17 éves, Till Tímea – 16 éves, Tompa Attila – 44 éves

„Uram, kihez mehetnénk? Örökéletnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.“ (Ján.6:68)

ELTÁVOZTAK E FÖLDI LÉTBŐL:

December

Móroc László 49 évesen, Szabó Ferenc 70 évesen,

Január

Baráth György 55 évesen, Czékus Mihály 80 évesen, Lukács Lászlóné Varga Magdaléna 89 évesen, Harcsa Pál 70 évesen,

Február

Tóth Zoltán 87 évesen, özv. Szeberényi Elemérné Gulyás Ilona 84 évesen,

Március

Kósa Péterné Zelenyánszky Anna 50 évesen, Poorné Gregor Viktória 77 évesen, Szabó László 64 évesen, Borbély Kálmán 84 évesen, Acsay Irma 90 évesen, özv. Szarka Andrásné Száraz Margit 73 évesen, Molnár Péter 52 évesen, Farkasné Kacz Mária 70 évesen

„Mert tudjuk, hogyha e mi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben.“ (IIKor. 5:1)

Jókai

A „Jövő század regényét” megéltük,
Jöttek utána bús „Hétköznapiok”.
Reménnyel élünk mi – „Gazdag szegények”.
„Aki szívét a homlokán hordja”,
„Rab Ráby” módján tengődik csupán.
„Arany ember”-nek szomorú a sorsa
„A politikai divatok” után.
„Enyém, tiéd, övé” lett az ország
„Magyar előidők”-ből nincsen napunk,
„A csataképek” még előttünk állnak,
S a „Szélszend” alatt kisérik magunk.
Lesz-e idő, hogy „Kötünk még egy csokrot?”
Sok „Névtelen vár” hogy gazdát cserél?
„Az öregember nem vénember”, bízunk,
„Klánok utóda” tőr, szenved, remél.
Hová lettek a „Fekete gyémántok”?
S a „Kárpátok szürke hegyora”?
Látod-e onnan, Jókai, az égből,
Hogy Erdélynek nincs már aranykora?
A Kőszívű ember megtért fiaihoz,
„Magyar nábob” is haj! kevés akad,
De „Egy az Isten”, bízunk,
Hogy él még a „Szabadság a magyar hó alatt”
Mester, ha te most itt lennél közöttünk,
Enyhítenéd-e szívünk bánatát?
Elmondanád-e, hogy „Mire megvénülünk”,
Összeszedjük a szétszórt garmadát?
A te nagy szívednek ezüst hegedűjén
Egy szebb jövőről zengene a húr,
Végét jósolná a „Szomorú napok”-nak,
Hogy nem lesz közöttünk több „Új földesúr”!
Neved nagyságát gyermekükbe oltják
A magyar anyák édes csókjai,
Öröm, büszkeség magyarnak születni,
Mert te is magyar voltál – Jókai!

(Írta egy görög katolikus pap fia Kárpátalján)

Beszámoló gyülekezetünk lepramissziós ünnepéről

befejezés a 4. oldalról

tően e sorok írója számolt be a misszió mindennapjairól, a leprabetegségről és kérte a gyülekezet tagjainak segítségét.

Végezetül két teológus lépett fel: Komáromi Zsuzsanna szavalt, és Izsmán Jónás énekelt gitárkísérettel. Meghívott vendégeink voltak a misszió alapító tagjai és a jelenben szolgáló munkatársak. Megtiszteltek jelenlétükkel azoknak a gyülekezeteknek a képviselői is, akik már beálltak sorainkba, hogy együttműködve segítsünk a leprásokon. Teszik ezt azért is, mert elfogadták a személyes találkozások által felkínált bővebb tájékoztatásainkat, pozitívan viszonyulva körlevelünkhöz, melyet tavaly 3 egyházmegyénk gyülekezeteihez elküldtünk. Majd az ünnepséget szeretetvendégség követte a gyülekezetünk tanácstermében.

Hálás a szívünk Istennek ezért az alkalomért, és kérjük, hogy a felcsendült ének szavai szívünkben visszhangra találjanak:

„Egymás terhet hordozzatok, úgy tesztek Jézus szava szerint. Egymás terhet csak hordoztatok, mint arra Jézus példája int.”

A Lepramisszió munkatársai nevében: **Holcsík Gizella**

A 2003. év statisztikája**Keresztelők száma:**

14 fi	13 nő
11 tiszta házasságból	16 vegyes házasságból
összesen: 27	

Házasságkötések száma:

3 tiszta	5 vegyes
összesen: 8	

Hitvallást tettek száma:

26 fi	24 nő
15 felnőtt	35 gyermek
összesen: 50	

Eltávoztak e földi létből:

24 fi	26 nő
összesen: 50	

Az egyházközség (18 év fölötti) választóinak száma: 1009

„Érjétek az Értan mindenkor, ismöt
mondom, Értan jétek! A ti
szelédlelkűsögetek ismert legyen min
den ember előtt. Az Értan kel! Semmi
felül ne aggúdjatok, hanem imádsÉgo
tokban Ős kényűrgöstekben minden
alaklommal hÉlaadÉssal tÉrjÉtok fel
kivÉnsÉgaitokat az Isten előtt!”

File.4:4-6

Könyvfigyelő

Feleség vagy? Anya? Háziasszony? Bizonyára akadtak már nehézségeid, sérelmeid férjeddal, családdal kapcsolatban. Sokan panaszkodnak terheik miatt, sokan hiányolják azt a bizonyos összhangot házastársukkal, amely tulajdonképpen minden ember szívből vágyakozik. Az okok és magyarázatok ezerfélék lehetnek, de valójában igen mélyen gyökereznek – egészen ott, ahol Isten a férfit és a nőt egymásnak teremtette, mércét adott mindenhez, ami kettőjük viszonyát illeti, és sajnos, erről a tökéletes egységről és mércéről feledkezünk meg igen sokszor.

Egy amerikai asszony, Linda Dillow évek óta foglalkozik már ezzel a témával, és próbál gyakorlati segítséget nyújtani a feleslegesen elsznevett fájdalomkért, keserűségéért A társ című könyvében. Linda bibliai alapon, élő hittel közelíti meg a témát, sőt inkább rágja magát mélyen abba az olvasóval együtt, miközben érdekes, az életből vett példákkal színesíti és támasztja alá mondanivalóját, gondolataiból pedig eredeti és hamisítatlan segítőszándék sugárik.

„Derék asszonyt kicsoda találhat?

Értéke sokkal drágább az igazgyöngynél.

Ura szívből bízik benne, vagyona el nem fogy.

Egész életén át javát munkálja urának, nem kárát.”

Így kezdődik a Példabeszédek könyve 31. részének a Derék asszony dicsérete című fejezet, mely részletesen kitér mindarra, milyen is az Ige szerinti igazi derék asszony.

Linda ezt vette alapul ahhoz, hogy lebontsa számunkra, ma élő asszonyok számára azt a titkot, amelyben az asszonyi boldogság, megelégedettség rejlik. Ő nem feminista, nem az asszonyok jogaival és elvárásaival kérkedik. Csendes, engedelmes, de izgalmas és kíváncsú segítőtársa akar lenni urának, és így szolgálni egyben az Urat is. Ehhez kínál könyvében használati útmutatást, ám mégsem az egyszerű tanácsadás, tanítás, bölcselkedés szintjén. Mikor kézbe vettem a kötetet, kezdetben felületesen olvastam. Ismerős volt az a túlradó közvetlenség, az a „szuggesztív jóakarát”, amely az amerikai irodalmat általában jellemzi. Nyájas magatartását férjével szemben itt-ott már szinte nyálkásnak éreztem – de mégis! Ahogy az Ige ott állt minden gondolati egység mögött, ahogy tükröként odatartotta elé a bibliai idézeteket, igen mélyen megérintett. Ennek az asszonynak sok mindenben igaza lehet. Ez a nő valóban építeni és nem szétzilálni igyekszik a párkapcsolatokat.

Minden amerikaiassága ellenére elmondható a kötetről, hogy olyan feleségeknek érdemes áttanulmányozniuk, akik hajlandók szembenézni saját hibáikkal, de tenni is készek azért, hogy házasságuk megjavuljon, megújuljon, megszépüljön vagy egyszerűen csak épüljön. Jó feleséggé válni nem könnyű, de lehetséges. Nem is Linda Dillow könyve a csodaszer ehhez, sokkal inkább az Ige, amire oly sűrűn hivatkozik.

Ajánlom hát a „Feleségek könyvét” minden hívő keresztyén feleségnek, egyúttal minden nem keresztyén és még nem hívő asszonynak is – talán éppen ez lesz a segítség számukra az első lépéshez Isten felé.

Szalay Cecília

Eklézsiánk múltjából

Egyházközségünk történetének elemzését most rendhagyó módon folytatjuk. A történelem kerekének forgását megállítjuk, mert városunk és eklézsiánk büszkesége – Jókai Mór – emléke előtt kell tisztelegnünk. Ugyanis 2004. május 5-én lesz annak száz esztendeje, hogy a világhírnévre jutott komáromi fiú utolsó szavai elhangzottak: „Most aludni fogok!” Jókai Mór azóta alszik és álmodik, mert hisz ő halhatatlan, ahogy azt Arany János aforizmája is elmondja:

„Nem hal meg az, ki milliókra költi

Dús élte kincsét, ámbár napja múl.”

Szükségesnek tartom – a kegyelet alázatával – prezentálni hittestvéreim elé annak a gyászistentiszteletnek a liturgiáját, amellyel őseink, eleink, anyáink és apáink elbúcsúztak egyházközségünknek síríg hűséges tagjától. A gyászistentiszteletre 1904. június 5-én 9 órakor került sor. A Jókay-pad ismét megtelt. Messzi vidékekről jöttek a Jókay család hozzátartozói: Ihász Lajosné szül. Jókay Etelka, férjével, Ihász Lajos főrendházi taggal; özv. Peti Józsefné szül. Vály Mária, Jókai nővére, Eszternek a lánya; Jókay Miklós, a korán elhunyt ifj. Jókay Mór fia; dr. Jókay Géza nejevel és lányával, Jókay Klárával.

Komárom városát képviselték: Domány János kir. tanácsos, polgármester, Sárkány Ferenc rendőrfőkapitány, Gaál Gyula dr. főjegyző, Vásárhelyi Domokos dr. tiszti főügyész, Mihola János rendőrkapitány. Komárom vármegye tisztikarából jelen voltak: Sárközy Aurél főispán, Ghyczy Dénes alispán, Asztalos Béla főjegyző, Alapy Gyula főlevéltáros. A bíróság részéről

PhDr. Szénássy Zoltán

A kikölcsönözhető kazetták listája:

Cseri Kálmán: Apostoli hitvallás	9 kazetta	90 perc.
Cseri Kálmán: Lelki fegyverek	3 kazetta	90 perc
Cseri Kálmán: Sorozat	12 kazetta	90 perc
Cseri Kálmán: Vetés és aratás	3 kazetta	90 perc
Kotsis István: A szövetség Istenének kezében	4 kazetta	90 perc
Joó Sándor: Megtartó született	2 kazetta	90 perc
Varga Róbert: Sámson (evangelizáció)	4 kazetta	90 perc
Siklós J., Farkas J.: Találkozások Jézussal	3 kazetta	90 perc
Fekete István: A magam erdeiben	2 kazetta	90 perc
Matolcsy Miklósné: A vakok misszionáriusa	2 kazetta	90 perc
Erdélyi magyar olvasókönyv	5 kazetta	60 perc
Bien György Zoltán: Elveszett évek	5 kazetta	60 perc
Gyökössy Endre: Mai példázatok	8 kazetta	60 perc
Gyökössy Endre: A növekedés boldogsága	3 kazetta	90 perc
Révész Imre: Egyháztörténelem	6 kazetta	90 perc
Varga Domonkos: Emlékezzünk eleinkről	12 kazetta	60 perc
Schweitzer Albert: Az őserdő orvosa	7 kazetta	60 perc
Mátz István: Kísértés a jóra	7 kazetta	60 perc
Szekták és tévtanítások	6 kazetta	90 perc
Sükös Pál: A keskeny úton	12 kazetta	90 perc
Fény és Lélek alapítvány: Vigasztalás	1 kazetta	90 perc
Ének - zenei kazetták...		